

I. RÉSZ

*A holló pengéje
Mély sebet ejt,
Feltárja bűneimet.*

– SEORDAH KÖLTEMÉNY
ISMERETLEN SZERZŐ TOLLÁBÓL

LURALYN ELBESZÉLÉSE

Az első kérdés

Manapság sokan vannak, akik szörnyetegnek nevezik a bátyámat. Részben félelmes, részben csodálatos tetteit egy olyan természetfeletti vadállat munkálkodásának tulajdonítják, amely valahogyan emberi alakot öltött, hogy minél nagyobb dűlást vihessen véghez a világban. Vannak olyanok is, a föld sötétebb és siralmasabb szegleteiben, akik még mindig istenként tisztelik őt, bár amikor így tesznek, a szó rémült suttogással hagyja el ajkukat. Különös, de sem azok, akik szörnyetegnek tartják, sem azok, akik isteninek gondolják, nem nevezik valódi nevén, jöllehet ugyanúgy tudják azt, mint én. Kehlbrand a bátyám neve, akit minden tette ellenére, minden csatája, hódítása és mészárlása dacára valamiképpen még mindig képes vagyok szeretni. Ámde hallom, ahogy felteszed a kérdést, mélyen tisztelt olvasóm: miként lehetséges ez? Hogyan lehet szeretetet táplálni egy ember iránt, aki a fél világot vérben fürösztötte?

Ezekén a csendesebb napokon, messze a háború örületétől és rémségeitől, van időm eltűnődni e kérdésen. Ahogy múlnak az évek, és egyre több ősz szál lopja be magát a fejemet koronázó, egykoron gesztenyebarna sörénybe, miközben mind kínzóbb sajgás rohamozza ízeimet, és vaksin egyre közelebb hajolok a lapokhoz írás közben, leginkább ez a kérdés foglalkoztat.

Tisztelt olvasóm, ne aggódj: nem kell hosszan túrnöd egy öregasszony sirámain. Nem, hiszen te a fivéremről szeretnél hallani, és arról, miként esett, hogy újraalkotta az egész világot. Csakhogy a történetét nem mesélhetem el a sajátom nélkül, mert kettőnket szoros kötelék fűzött össze. A közös vér és a közös cél szentsége. Sok évig olyan volt, mintha kettőnknek egy lelke lett

volna, oly tiszta tükörképét vetették egymásnak szándékaink, szent küldetésünkhöz való ragaszkodásunk. De, mint azt később a saját bőrömon kellett megtapasztalnom, senki sem tud úgy hazudni, mint a tükör, és idővel minden tükör megreped.

Évekig tartott, mire elmélkedésem felfedte a pillanatot, amikor a sorsom valóban összefonódott Kehlbrandéval. Talán akkor történt, amikor hétévesen lefordultam első lovam hátáról, és nyüszítve dédelgettem lehorzsolódott, vérző térdemet. Kelhbrand jött oda hozzám, csak egy-két nappal a tizenkettedik születésnapja előtt. Miközben a skeld többi gyereke nevetett a hüppögő anyámasszony katonáján, és trágyával dobált, a bátyám odalépett hozzám, és talpra segített. A született harcosok szikárságával megáldott fiú végtagjai hosszúra nőttek, és legalább egy fejjel magasodott fölém. A különbség egész életünkben megmaradt.

– Druhr-Tivarik, kiscsikó – szólított meg lágy aggodalommal azon a néven, amelyet a papok az isteni vérűekre használtak, és hüvelykjével kitörölte a könnyeket a szememből. – Ne sírj! – Azzal bocsánatkérőn rám mosolygott, majd vonásait a bősz megvetés jól ismert álarca rántotta össze, és nyitott tenyérrel pofon vágott. Az ütéstől elterültem a földön, és a vér csípős, vasas íze árasztotta el a nyelvemet.

Másodpercekig csak pislogtam zavarodottan, ámbátor közben meglepve tapasztaltam, hogy a könnyeim elálltak. Vizenyős szemmel felpillantva azt láttam, hogy Kehlbrand a többi gyerek felé masírozik. Egyenesen a legmagasabb felé indult. A nála egy évvel idősebb, jól megtermett Obvar mindig is kínzóim seregének arcvonalába tartozott.

– A Druhr-Tivarik felett – kezdte a bátyám, miközben ökölrel egyenesen Obvar arcába vágott – nem ítélezhetnek közönséges halandók!

Az ezt követő verekedés hosszas és véres volt, és amolyan legendás összecsapássá nőtte ki magát a skeld fiataljai körében. Eltörpült mellette a Druhr-Tivarik egyikén esett sérelem, amelyet hamarosan mindenki elfeledett. Később rájöttem, hogy pontosan ez volt Kehlbrand célja, ugyanis a papok mindig keményen megbüntették az ilyesmit. Amikor a haddelhaddnak vége lett, Obvar számos sebből vérezve, nyögve hevert a földön, míg a nemkülönben véres Kehlbrand állva maradt. Ahogy az már a fiúknál lenni szokott, az ezt követő napokban ő és Obvar összebarátkoztak, és esküdt nyeregtestvérek lettek egészen egy bizonyos, csaknem húsz évvel későbbi, sorsdöntő napig. Csakhogy, nagytiszteletű olvasó, úgy tűnik, ismét előreszaladtam.

Akármilyen fontos lecke is volt ez, mégsem azon a napon fonódott össze kettőnk sorsa. Furamód nem is az első Igaz Álomat követő reggelen. Tudd meg, olvasóm, hogy az isteni vér szeszélyes. Hiába vagyunk mi, akiknek sorsunk szerint csatlakoznunk kell a Druhr-Tivarik soraihoz, áldással élő asszonyok gyermekei, ezek az áldások nem mindig öröklődnek. Sok esetben egész gyermekkorunk alatt lappanganak, és csak a serdülés első jeleire mutatják meg magukat. Velem is így volt. Tizenkettedik nyaram hajnalán, első vérem hetén az Igaz Álom tudatta velem jelenlétét.

Kérlek, bocsásd meg gyér írói tehetségem, mélyen tisztelt olvasó, mert nehezen tudom szavakba önteni ama első álom mindent elsőprő borzadályát. Álomnak nevezem, mert a „látomás” szót némileg ostobának, hovatovább alkalmatlannak találom. Az Igaz Álom a valóságon túli állapot, bár annak, aki fájdalmas szorításában vergődik, teljesen valóságosnak tűnik. A hétköznapi álmok során tapasztalt irányvesztés és érzéktompaság ugyanis egyaránt távol áll tőle. A bőrt simogató levegő érintése, a szélben szálló illatok, a láng melege vagy egy vágás csípős sajgása mind-mind jelen vannak benne, és teljes valójukban érezhetők.

Aznap éjjel, ahogy a gyékényemen feküdtem a sátorban, amelyen a skeld többi kiváltságos gyermekével osztottam, olyan mély és teljes álom lett úrrá rajtam, amelyet még sohasem éreztem. Mintha minden fényt és érzetet kizáró fekete fátyol ereszkedett volna a szememre, és amikor végre fellebbent, különféle borzalmak kellős közepén találtam magamat.

Legélénkebben a sikolyokra emlékszem. Egy halódó lélek fájdalmát nehéz elviselni, főként, ha az ember még sohasem hallott ilyesmit. Én addigra már láttam embereket meghalni. Az eretnekeket, a rabszolgákat és azokat, akik áthágták az Örökkévaló Törvényeket, rendre megkötözték, és a hóhér pengéje elé térdeltették. De azok a halálok gyorsak voltak: a szablya egyetlen sebes suhintása révén fejük porba gördült. A test vagy olykor az arc is rángatózott kicsinyt még, ami iszonytató látvány egy gyermeknek, de szerencsére nem tart sokáig. Amit viszont abban az első Igaz Álomban tapasztaltam, nem jogszerű kivégzés volt. Egy csata közepette találtam magamat.

A halálra ítélt férfi egy döglött ló oldalának dőlve hevert, és a borzalomtól és értetlenségtől elkerekedett szeme a belső szervei kusza tömegére meredt, amelyek gyakor a hasában lakoztak. A száját szélesre tátva sikoltott, és kárminvörös mocsktól iszamós keze igyekezett visszatömködni a kocsonyás tömlőket a testébe. Dübörgő lópaták, egymásnak ütköző pengék

és élesen nyihogó, rémült paripák örvénye vett körül minket, és az egészet a felvert por sűrű fátyla takarta.

Akkoriban a Vas-sztyepp sok csatározást látott. Abban az időben a Stahlhast fájdalmas átalakuláson ment át: a széthúzó és vég nélkül viszálykodó skeldeket csomójából valami olyasmivé vált, amelyet valódi nemzetnek lehetett hívni. Olybá tűnt, a harcosok minden második hónapban a nyergükhöz szíjazták ijukat, és miután fenőkővel illették szabljájukat és dzsidahegyeiket, egyetlen nagy seregben elvágtáztak. Csak napokkal vagy talán hetekkel később tértek vissza, mindig győzedelmesen, és ellenségeik feje a nyeregkápáról himbálózott. Amikor eljött az éjjel, vedeltek és hősteteiket mesélték, ám azok a történetek közel sem hasonlítottak arra a rémálomra, amely most körülvett.

A szemem egyik borzalomtól a másikig siklott: egy hason csúszó ember lábcsonkjai vércsíkot húztak a földön, egy ló vergődött a kettéhasított hasfalából kiömlő belek és ürülék tócsájában, és mindennek a közepén büszkén ott magasodott Kehlbrand, a fivérem.

Ahogy az csatában szokása volt, nem viselt sisakot, és hosszú hajfona-ta csak úgy örvénylett küzdelem közben, ahogy minden oldalról ostromló ellenfelei után nézett. Legalább tucatnyian lehettek, páncéljukon a Rikar skeld, leggyűlöltebb ellenségünk jelvényével. Egyre csak támadták, és Kehlbrand szabljája mindegyre levágta őket. A bátyám úgy mozgott, mintha táncolna, félrelépve minden feléje döfő lándzsa, lebukva minden kaszaboló penge elől, és hullák sorát hagyta maga mögött. Legyőzhetetlennek, megá-líthatatlannak tűnt, és a keblem a szünni nem akaró rémálom ellenére is csak úgy dagadt a büszkeségtől. Persze, ahogy azt már annyiszor tapasztal-tam azóta, legyőzhetetlen harcos nincsen.

A Rikar éppen azonközben bukkant fel a porfelhőből, hogy Kehlbrand levágta utolsó ellenfelét, egy széles termetű, állatias arcú embert szemkötővel az egyik szemén. A lovas erős vágatában közeledett fehér csataménjén, mélyre hajolva a nyeregben, arcán a szakavatott lövész összpontosított figyelmével, miközben célzott. Figyelmeztetést rikoltottam a fivéremnek, de hiába adtam bele minden erőmet a kiáltásba, a bátyám semmit sem hallott belőle. Az Igaz Álomban az álmodó csakis szemtanú, a történesekben sohasem vehet részt.

A nyílvevő a tarkóján kapta el Kehlbrandot, és egészen átszúrta, úgyhogy az acélhegy többujjnyira kiállt a torkából. Ha viselt volna sisa-kot, talán túléli a sérülést. Figyeltem, ahogy egy pillanatra megtántorodik,

és különös szenvtelenséggel pillant le a vörös nyílhegyre, arcán mindössze az enyhe meglepetés kifejezésével. Aztán földre hanyatlott, ahogy az élet elszállt a testéből.

Sikoltozva ébredtem, a többi gyermek bosszúságára. Két nappal később hírt kaptunk róla, hogy a Rikar lesből rátámadott az egyik vadászcapatunkra, és csakis csatában lehetett válaszolni a sértésre. Gyülekező harcosaink között megkerestem Kehlbrandot. A rokonok szokás szerint különböző zálogajándékokat vittek a háborúba készülőknek, úgyhogy nem sokan figyeltek fel rám, ahogy megközelítettem a bátyámat. Ő azonban szórakozott mosollyal nézett rám, hiszen tudta, hogy rendszerint kerülöm az ilyen alkalmakat.

– Köszönöm, kiscsikó – hálálkodott, miközben a kezébe nyomtam az apró fafaragványt. Egy magam alkotta lóalak volt. Szerénységem tiltja, mégsem tagadhatom, hogy mindig is jeleskedtem a faragás mesterségében. – Ez nagyon szép...

Elhallgatott, amint közelebb léptem, és lábujjhegyre állva megöleltem, aztán halkán belesúgtam felém hajtott fülébe:

– Fordulj meg, miután végzel a szemkötéssel. Figyelmezz a fehér lovon ülő ifjászra. – Elengedtem, és indulni készültem, de megtorpantam. – És igazán jó lenne, ha ezentúl sisakot is hordanál.

Sebesen odébbálltam. A szívem a torkomban dobogott. Senki másnak nem beszéltem az Igaz Álomról, és nem is állt szándékomban. Mások talán nagy örömmel üdvözlik isteni tehetségük felbukkanását, és egyből a papokhoz futnak a jó hírrel, de én nem voltam ilyen ostoba.

A harcosok hét napra rá tértek vissza, miközben én egyedül ültem a sátorban, és könnybe lábadt szemmel meredtem a nyitott sátorajtóra. Emlékszem, meg sem lepődtem, amikor Kehlbrand megjelent a nyílásban, és két-rét görnyedve leült mellém. Én csupán valami zord bizonyosságot éreztem. A bátyám a Hast igaz harcosának számított, és egyértelműnek tűnt, mit kell tennie. A megmutatkozott képességek birtoklóit a Nagy Torba kellett vinni, és átadni a papoknak.

Kehlbrand hosszú ideig nézett rám némán, és arckifejezése inkább tűnődő volt, mint áhítattal teli. Végül színtelen hangon így szólt:

– Megtartottam a fehér paripát. Ez az én ajándékom neked.

Bólintottam, és nagyot nyeltem, de száraz torkomba mintha homokot öntöttek volna.

– Azon fogok ülni, amikor elviszel a papokhoz – feleltem, és a szavak vékonyan, rekedten törtek elő a számból.

– Miért? – kérdezte ő, két kézzel közrefogva az arcomat. – Miért tennék ilyesmit, kiscsikó?

– Tudni fogják. Mindig tudják...

– Csitt. – Hüvelykujjával letörölte a szememből feltörő könnyeket, és a tarisznyájába nyúlt. – Hoztam ám neked másik ajándékot is.

A fog hosszú volt és fehér, és a gyökerét ezüstoffalatba illesztették, amely egy láncon lógott. A csontot magát valamiféle megfeketedett írás díszítette. A kereskedőkirályságok betűit már megtanultam elolvasni, de ezek a jelek ismeretlenek voltak előttem.

– Egy fehér tigris állkapcsából származik – mondta Kehlbrand. – Sok-sok évszakkal ezelőtt felkerestem az északi pusztaságokban egy vénaszszonyt, akiről úgy hírelett, járatos az isteni vér dolgaiban. Megesküdött, hogy ez elrejtí az isteni vért a papok elől, és addig alkudoztunk, hogy három lovat meg egy aranyrögöt kellett otthagynom neki, mire ideadta. Hozzám hasonlóan én is attól tartottam, hogy a papok eljönnek értem, ha a képesség valaha is életre kel a véremben. Mivel úgy tűnik, erre már sohasem kerül sor – szolt, szétnyitva a láncot, és a fejem fölé emelve azt, majd a fém hűvösét éreztem a nyakamon, amikor a helyére akasztotta –, most neked adom.

Habár a dolog közelebb hozott egymáshoz, és igazabb fivérre és nővérré tett minket, mint a pusztá tény, hogy egyazon méhből származunk, nem ez volt az a csomó, amely kötelékünket végleg összeforrasztotta. A tett, amelyben a lelkiünk valóban összefonódott, azon a napon esett, amikor odarendeltek minket, hogy végignézzük, amint a Mestra-Dihrmar, a Nagy Pap végez a fivérünkkel.

– Nézzétek a Láthatatlanok ítéletét! – kántálta az öregember, és két csontos kézzel fogta a feje fölé emelt kést. – És okuljatok belőle! A kegyelem gyengeség! Az együttérzés gyávaság! A bölcsesség hazugság! Ha pedig gyenge a vér, hadd folyjon!

A bátyánk, Tehlvar mezítelenül feküdt az oltáron a pap előtt. Kétméteres testének egész hossza tanúbizonyságát adta a megannyi csatának, amelyben élete során részt vett: sebhelyek hálózata futott végig a csiszolt izomzaton. Emlékszem, alig moccant, miközben a kés odafent lebegett. A pap várt, amíg a Nagy Tor csipkézett fensége által vetett árnyék elhalványult, pontosan előre jelezve azt a pillanatot, amikor a nap egy vonalba kerül

a Vas-sztyepp ezen pontjával. Majd, amikor az enyhén hajlított pengén megcsillan a déli nap, lefelé sújtott vele. Egyetlen sebes, szakavatott döfés elég volt, egyenesen Tehlvar szívébe. Láttam, ahogy a fivérem a becsapódó penge hatására összerándul, és megvonaglik széthasított szívének utolsó néhány dobbanásával együtt, aztán csak fekszik mozdulatlanul.

– Druhr-Tivarik! – szolt a Mestra-Dirhmar, és halkan felnyögött az erőfeszítéstől, ahogy kirántotta a kést Tehlvar testéből, majd magasra emelte. Vérpatak folyt végig a karján, és csupasz felsőtestét fűrösztötte. Az isteni vér hordozójaként a kiváltságosak között foglaltam helyet, a keleti kaput alkotó két jókora kötömb között. Elég közel az oltárhoz, hogy fivérem meggyilkolását hátborzongató, ámde lenyűgöző részletességgel lássam. Emlékszem, hogy a vér lecsöpögött a pap mellének petyhüdt izmairól bordáinak kiugró rácsára. Fura volt belegondolni, hogy egy Tehlvarhoz hasonlatos nagy hatalmú harcost legyőzhet egy ilyen öreg és gyenge valaki, aki még csak csatában sem járt soha.

Ő a Mestra-Dirhmar – emlékeztettem magamat, és a szavakat ismételve lesütöttem a szememet a több ezer nézővel egyetemben, akik összegyűltek, hogy szemtanúi legyenek ennek a legszentebb szertartásnak. – A Láthatatlanok nevében cselekszik. – A szavak már akkor is üresnek hatottak, meghunyászkodásomat csupán a jól idomított kutya gépies cselekedetének éreztem. Kisebb, de igazabb gondolat rejtőzött engedelmességem mögött, miközben én és a száz skeld előkelőségei együtt ereszkedtünk térdre és hajtottuk fejünket a földre: Ez csak egy gyenge vénember. Tehlvar külön volt nála.

Azt tudnod kell, nagytiszteletű olvasó, hogy nem kedveltem Tehlvart. Tizenhárom évvel voltam fiatalabb nála, és szinte csak hírből ismertem. De micsoda hírneve volt! Állítólag ötven embert ölt meg csatában, mielőtt egyáltalán skeltirnek választották volna. A Cova skeld is Tehlvar vezetése alatt tett szert vezető szerepre. A Három Folyó csatájában tanúsított bátorsága és tehetsége révén vágták le és fogták el az isteni vér eretnek árulóit. Bár maradt ellenségeskedés bőven, a Hast megannyi skeldje most szövetségként és nem vég nélkül viszálykodó vetélytársként volt jelen. Mindez mégsem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy Tehlvar elkerülje a Nagy Pap kését.

Elhívták a Nagy Torba, hogy válaszoljon a Három Kérdés közül az utolsóra, amely után elnyeri végső áldását Mestra-Skeltirként, a Hast Nagyuraként. A papok már kétszer idézték oda, hogy válaszoljon a kérdésükre, és

kétszer elfogadható választ adott. Nem minden skeltir részesül ebben a megtiszteltetésben, csak azok, akik a legnagyobb hírnevet tudhatják magukénak. Évek teltek el anélkül, hogy egy kérdést is feltettek volna valakinek, és a Hast hosszú története során csak négy másik skeltir válaszolt két kérdésre megfelelően, a harmadikra pedig egy sem. Régóta vártuk már a Mestra-Skeltir eljövetelét, a vezetőét, aki megszilárdítja uralmunkat nemcsak a Vas-sztyepp, de a déli kereskedőkirályok sokkalta tehetősebb birodalmai felett is.

De akármi is volt Tehlvar válasza, amelyet csak a papok gyülekezetének füle hallatára, az egybegyűlt tömegtől távol adott, nem volt elegendő ahhoz, hogy biztosítsa hatalmát. Druhr-Tivarikként az isteni vér folyt ereiben, ahogy az enyémben is, de gyengének bizonyult, és ha gyenge a vér, hadd folyjék!

– Kehlbrand Reyerik! – szólt a Mestra-Dirhmar, és a kése hegyét leeresztve a mellettem térdeplő fiatalemberre mutatott vele. – Állj fel, hadd ismerjenek el!

Néztem, ahogy a fivérem feláll, és hirtelen elfogott a készítés, hogy a kezemmel odakapjak, és valamiképpen visszatartsam. Bár fiatal volt, és ugyanannyira elhitte a papok hazugságait, mint jómagam, tudtam, hogy a kiválasztása átok lesz, és nem áldás. Ha abban a pillanatban visszatartom, azzal halált érdemeltem volna, és nem olyan gyorsat, mint ami Tehlvarnak kijárt. Ha beleavatkozom a papok szertartásaiba, a legszörnyűbb kínzásoknak teszem ki magamat. Ezért hát talán a félelem állította meg akkor a kezemet, ugyanis sohasem kérkedtem azzal, hogy a legbátrabbak közül való volnék. De mégsem hiszem, hogy így volt. Úgy vélem, hogy a többi egybegyűlthez hasonlóan én is azt akartam, hogy Kehlbrand legyen az. Része akartam lenni a pillanatnak, amikor az igaz Mestra-Skeltir elfoglalja az őt megillető helyet. Úgyhogy nem próbáltam megállítani, akkor nem. Az később történt.

– A vér szava szerint mostantól a Cova skeld skeltirje vagy – mondta a pap Kehlbrandnak. – Az Örökkévaló Törvények alapján a holnapi nap a kihívóké. Ha egy egyenrangú harcos legyőz téged, ő nyeri el helyetted a skeltir köpenyét.

Kehlbrand komor beleegyezéssel meghajtotta a fejét, majd felemelte az arcát, és várakozó szemmel nézett a pap szemébe. Az öregember ábrázatán ekkor haragos vonakodás ömlött végig. Hallgathatott volna egyszerűen – miután szertartásosan skeltirnek nevezte ki a fivéremet, semmi sem köte-

lezte arra, hogy kérdésre idézze Kehlbrandot, azt az egyet kivéve, hogy a bátyám már akkor sokkal nagyobb hírnévre tett szert, mint a legtöbben, akik ilyen kitüntetésben részesültek, és ezt a Hast minden tagja jól tudta.

A pap szája alig leplezett félvigyorban csúszott hátra sárga fogairól, miközben vonásai a kötelességtudó bizonyosság kifejezésébe rendeződtek.

– Ha túléled a kihívóidat – mondta –, térj vissza ide a nap zenitje előtt egy órával, hogy megválaszold a Láthatatlanok Első Kérdését.

A két karját leejtette, és végigtekintett Tehlvar holttestén. Arckifejezése hirtelen szöges ellentéte lett annak az álarcnak, amelyet néhány másodperccel azelőtt viselt. Most sokkal vénebbnek tűnt, és bánattal vegyes megbánás tükröződött a szemében egy röpké pillanatra, mielőtt megfordult volna, hogy az alacsonyabb rangú papok sorai között elhagyja az áldozóhelyet.

A népem sohasem kedvelte a hosszú nyúló szertartásokat, és a száz skeld képviselői csakhamar szétszóródtak, hogy visszatérjenek a saját táboraikba. Kehlbrand azonban maradt, ahogyan én is. Az oltárhoz lépve lehunyta a szemét, és kezét a fivérünk homlokára tette, miközben saját búcsúszavait mormolta. Az elmúlt néhány évet zömmel Tehlvar oldalán töltötte, és elegendő dicsőséget szerzett ahhoz, hogy kihívást intézzon a skeltir köpenyéért, de sohasem tette.

Hangos böffetés zengett mögöttem, és a vállam fölött hátrapillantva Obvart vettem észre, aki egy magányos állókőnek támaszkodva, kezében borostömlővel, arcán kérdő pillantással nézett engem.

– Búcsúzik – fordultam vissza.

– Annak az istenfélő seggfejnek annyi – dünnyögte Obvar, és odajött hozzám. – Már nem hallja. Akkor meg mi értelme? – A kérdést egyértelműen költőinek szánta, ugyanis kurta válaszat megelőzve odanyújtotta a tömlőt. – Iszol?

Obvar mindig itallal próbálkozott nálam, és amellet még sok egyébbel. Évekkel azelőtt a bántalmazás gyermekkori vágya valami egészen másféle érdeklődéssé alakult át nála. Gyakran eszembe jutott, hogy sanyargatónak még mindig jobb volt, mint kérőnek. Első ösztönöm szerint könyörtelenül vissza akartam utasítani, de a riposzt a torkomon akadt, amikor észrevettem, hogy tekintetéből hiányzik mindennemű testi vágy. Kehlbranddal ellentétben magassága az évek során messze elhagyta az enyémet, így felfelé kellett fordítanom a fejem, hogy kikémleljem az arckifejezését. Ez egyszer inkább nyugtalanság, mint kéjsóvárság tükröződött benne.

– Ide vele! – mondtam, és elvettem a tömlőt. Az első kortytól meglepetten pislogtam. A Hast népe által igen kedvelt sűrű, virágízű bogyóbortól eltérően ez valami sokkal könnyedebb ital volt. A gazdag és összetett ízt amolyan kellemes, földes aroma járta át, és az egészet olyasféle selymesség ellensúlyozta, amelytől a nedű könnyedén gördült le a torkomon.

– Hé, nem volt olcsó! – figyelmeztetett Obvar, és vastag szemöldöke idegesen ugrált, amikor megint nagyot húztam az italból.

– Mi ez? – nyújtottam vissza a börtömlőt.

– A nevét nem tudom. Valamiféle gyümölcsből csinálják, amely egy messzi, tengerentúli országban terem. Legalábbis így hallottam a kereskedőtől, akitől elvettem. Életben hagytam azzal a feltétellel, hogy jövő nyáron még többet hoz nekem. Még azt is megígértem neki, hogy kifizetem. Hát nem rendes dolog tőlem?

– A karaván többi tagját is életben hagyta?

– A fiatalokat. – Vállat vont, és ivott. – A rabszolgákért jó árat adnak.

– Micsoda undorító állat vagy te, Obvar! – Hangomat az őszinte utálat fűtötte, és elég éles volt ahhoz, hogy a börtömlő megálljon úton a szája felé, amely széles mosolyra húzódott.

– Tizenennyolc nyarat éltél meg – mondta fölém magasodva, miközben közelebb lépett, és a jól ismert kéjvágy visszakúszott a tekintetébe. – És még mindig nem vagy férjnél. Mindig is szerettem, ahogy csíp a nyelved, te lány. Kíváncsi vagyok, mi másra jó még.

Egyenesen a szemébe néztem, és a tökéletes megvetés kifejezésével válaszoltam az ott látott vágyakozásra. Nem féltem, és nem éreztem szűk-ségét, hogy az övemem lógó hosszúkáshoz nyúljak. Druhr-Tivarik voltam, és míg gyermekkori kínzását csupán veréssel büntették, ha sértegetni vagy bántalmazni merészel egy gyermekszülésre alkalmas korú kiválóságot, azzal a megszegyenült harcosok hosszas halálát érdemelte volna ki. Azonban ahogy a pillantásunk összetalálkozott, és a másodpercek már-már percekké nyúltak, kénytelen-kelletlen eltűnődtem, vajon ez lesz-e az a nap, amikor a kéjvágya végül felülkerekedik az óvatosságán.

– Amikor a bátyád Mestra-Skeltirré válik – mondta elfúló hangon, kivicsorított fogakkal –, mindent elfoglalunk. Végigdúljuk a kereskedőkirályok országait egészen az Arany-tengerig, és én minden csatánál az oldalán leszek. Amikor pedig véget ér a dicső mézszárlás, és az utolsó vércsepp is lehull,

ő megkérdezi majd, mit kérek cserébe a szolgálataimért. Mit gondolsz, mit fogok kérni?

– Luralyn.

A fivérem hangjára az oltárra pillantottunk. Kehlbrand nem nézett ránk, két karjával az oltárkö peremén támaszkodott, és figyelmét még mindig lefoglalta Tehlvar holtteste.

– A tanácsodra van szükségem – szólta, aztán felnézett Obvarra. – Nyeregtestvér, menj, csillapítsd az étvágyadat egy rabszolgán, és hagyd békén a húgomat! És ne idd le magad túlságosan. Holnap még szükségem lehet a pengédre.

Obvar egész testében megfeszült, és a harag alig látható remegése futott végig sovány, szakállas képén. Hamar elhalványult azonban, és halk, beleegyező sóhajt hallatott. Nyeregtestvérek voltak, az igaz, de Kehlbrandot most nevezték ki skeltirnek.

– Nesze – mordult fel Obvar, és a kezembe nyomta a bőrtömlőt. – Megbecsülésem jeléül a skeltirem húgának.

Néztem, ahogy elcsattog a skeldünk tábora felé, és röpke időre együttérzés szállt meg az iránt a szerencsétlen rabszolga iránt, amelyik felkelte az érdeklődését. A rabszolgák nem tartoznak a Hasthoz – emlékeztettem magamat az egyik Örökkévaló Törvényre, miközben odamentem az oltárnál álló Kehlbrandhoz. – Ami pedig nem tartozik a Hasthoz, az zsákmány.

– Igyál egy kicsit – tartottam oda a borostömlőt. – Nem is olyan rossz.

Rá sem hederített az ajánlatra, és tekintete a fivérünk renyhe, üres arcára tapadt. A halál hátrarántotta a száját, és a fogak mintha vigyort utánoztak volna. Nem bírtam sokáig a látványát, úgyhogy inkább azzal foglaltam el magamat, hogy ismét nagyot nyeltem Obvar borából.

– Tudod, miért ölték meg a papok, Luralyn? – kérdezte Kehlbrand. Hangja szokás szerint lágyan szólt. A bátyám ritkán kiabált. Még a párba-jokban is, amelyeket a szemem láttára vívott meg, az a pengék örvénylése közepette kiejtett néhány szó nyugodt és biztos hangon hagyta el a száját. Mégsem emlékszem olyanra, hogy valaki ne hallotta vagy ne értette volna akár egyetlen kimondott szavát is.

– Rossz választ adott a kérdésre – feleltem, és fekete szertartási gyapjúköntösöm ujjába töröltem a számat.

– Nem hallok gyászt a hangodban, kicsikó. – Kehlbrand felém fordult.
 – Nem szeretted a fivérünket? Nem szakad meg a szíved, hogy itt hagyta ezt a világot?

Ha valaki akkor hallja mindezt, őszintének vélte volna a szavait, amelyeket a nyilvánvaló közönyöm felett érzett bánat hangja színezt. Én azonban elég jól ismertem a bátyámat ahhoz, hogy felismerjem az enyhe gúnyt a szavak mögött.

– Ugyanabban az anyaméhben nevelkedtünk – feleltem –, de más apától származunk. Életem nagy részében idegenként tekintettem Tehlvarra. Mindazonáltal... – Elhallgattam, és megszemléltem az oltáron fekvő testet. Ismét megütköztem a harci sebek sokaságán; néhányuk már régen behegedt, másokat alig néhány hete szerzett. Kehlbrand testén szinte egyetlen sebhely sem volt. – Mindazonáltal sajnálom, hogy odalett. Jó skeltir volt, még akkor is, ha kicsit túlbuzgón követte a papok tanításait.

– A papok tanításait – ismételte Kehlbrand lassú bólintással. – Tényleg mindig szerette a leckéiket. „Eljutottam a Vas-sztyeppen túlra, testvér – mesélte egyszer. – Az ott élő népek bizonytalanságban és összevisszaságban élnek az életüket. Üdvözik a gyengeséget, és örömet lelnek a mohóságban. Erényként ünneplik a hazugságot, és bűnnek tartják az őszinteséget. Amikor a Mestra-Skeltir felemelkedik, mindezt elmosza majd, mégpedig vérrel. Ezt látták a papok.”

Elhallgatott, és a kezét kinyújtva Tehlvar tompán csillogó szemére tette a tenyerét, majd lezárta a szemhéját.

– De tévedsz, kicsikó. Nem a válasz miatt ölték meg. Hanem azért, mert nem válaszolt. Nem ő volt a Mestra-Skeltir, és ezt tudta is.

– Átengedte neked a helyet.

– Igen. Tegnap éjszaka elmondta nekem. Hosszasan beszéltünk, és sok mindent elmesélt, többek között a kérdést, amit fel fognak tenni nekem holnap, és azt is, amelyet egy évvel később fognak nekem szegezni, amennyiben helyesen válaszolok.

Döbönt csendben meredtem rá. A borostömlő csaknem kicsúszott az ujjaim közül a megrökönyödéstől, de aztán uralkodtam magamon. Újra innom kellett, mielőtt folytathattam volna.

– Elmondta neked? De hisz ez eretnkség!

Kehlbrand nagyon fehér, nagyon egyenletes fogai felvillantak, miközben ritkán hallott kacaj tört fel a torkából.

– Idővel mindent elmondok neked, drága húgom, amit tegnap éjszaka megtudtam, és te magad is ráébredsz majd saját szavaid képtelenségére.

Derűje azonnál alábbhagyott, és elvette a kezét Tehlvar szeméről, azzal megragadta a vállamat.

– Holnap a nevemet fogják kérdezni.

– De hát már tudják a nevedet! Kehlbrand Reyerik vagy, a Cova skeld skeltirje.

– Nem, egy másik nevet várnak tőlem. Egy nevet, amely méltó a Mestra-Skeltirhez. Egy nevet, amelyet a kereskedőkirályok rettegve suttognak majd, amikor meghallják a Stahlhast patáinak dübörgését a sztyeppen. Egy nevet, amely egészen az Arany-tengerig repít minket, és azon is túl.

Levette a kezét a vállamról, és közrefogta a két orcámat. Bánatot láttam az ábrázatán, ahogy rám mosolygott, és némi büntudatot is, mert tudta, milyen komoly dolgot kér.

– Ezt kérem tőled: egy nevet. Drága húgom, Luralyn, itt az idő, hogy újra álmodj.

Bár próbáltam ellenállni neki, azóta próbáltam elkerülni, amióta csak idejöttünk, a tekintetem önkéntelenül a Síremlékre tévedt, amely a Nagy Tort alkotó vas és kő félkör közepén ült. Egy dísztelen, szürke, tíz lépés széles és négy méter magas kődoboz, keleti oldalában nyílással. A nyílás fekete téglalapján át semmiféle fény sem szűrődött ki odabentről. A papok sohasem őrizték. Miért tették volna? Egy lélek sem mert bemerészkedni oda, hacsak meg nem parancsolták neki.

– Ne félj! – folytatta Kehlbrand, miközben a szemem pislogás nélkül tapadt a Síremlék fekete ajtónyílására. – A papok semmit sem tudnak. Gondoskodtunk róla.

– De megtudják! – erősködtem, és szívből gyűlöltem magamat, amiért könnyek gyűltek a szemembe. A kérése árulásnak tűnt, és úgy éreztem, ön-zóságában visszaél a köztünk lévő bizalommal. Mert az egész skeldünk-ből, az isteni vért hordozó megannyi testvér és unokatestvér közül egyedül ő tudta az igazságot. Ha a papok valaha is rájönnek, be kell mennem a fekete ajtón, és ami kijön, az már valaki más lesz.

– Kényszeríteni fognak, hogy...

A hangom elcsuklott, és Kehlbrand magához vont. Két karja úgy ölelt át, mint a leghatalmasabb fa ágai. Más szavak is következtek, más eskük és ígérek, de azóta már megértettem, hogy a kötelékünk ebben az ölelésben

forrt végleg össze. Ebben a pillanatban lettem igazán az övé. A karjai között minden félelmem elillant, és biztos tudtam: a bátyám sohasem hagyná, hogy akár a testemnek, akár a lelkemnek bármiféle bántódása essék.

– Megölök minden papot, ha csak kiejti a száján – fogadkozott, és a hangja lágyan duruzsolt a fülemben. – A vérükkel festem ki ezt a Tort, és karóra tüzetem a fejüket a Síremlék körül, az egész Hast okulására. – Eleresztett, és hüvelykjével kitörölte a könnyeimet, ahogyan annyi évvel azelőtt tette, csakhogy ezúttal a kedvességet nem követte pofon. – Hiszel-e nekem, kiscsikó?

– Igen, bátyám. – Fejemet a mellkasának szorítottam, és hallottam szíve egyenletes lüktetését. – Hiszek neked.

Az Igaz Álom megidézése nem bonyolult folyamat. Nem titokzatos, és nem is szertartásos. Más, kevésbé felvilágosult népek hiedelmeivel szemben nem kellene hozzá varázsigék, rossz szagú kotyvalékok, sem szerencsétlen állatok kiontott vére. Igazából – amint azt a képességem első jelentkezése óta eltelt évek során felfedeztem – csak egy biztonságos, kényelmes hely szükségeltetik, amely egyaránt békés és csendes. Következésképpen aznap éjjel elhagytam a Cova táborn. Az ünneplés korán elkezdődött, és a skeldünk tagjai a szokásos illendőséget félredobva belevetették magukat az ital, az agyszugorító burnót és a válogatás nélküli paráználkodás szokásos mámorába.

Kehlbrand és két leghűségesebb nyeregtestvére kíséretében magunk mögött hagytuk az ünneplők lármáját, és a szélesen elterülő sáttortáorból kilovagoltunk a Vas-sztyepp végtelen pusztaságára. Hét kilométert ügettünk a csillagok alatt, mire elértünk egy alacsony kiszögellést az egyébiránt töretlen lapályon. A két harcos felállított egy sátrat a dombon, a lovak gyeplőjét hosszú kötelekkel a csuklójukra erősítették, és tisztes távolba vonultak. Az egyik kelet felé fordult, a másik nyugat felé. Mindketten a kezük ügyében tartották erősíjukat, egy nyílvezzővel az idegen. Nem tudtam, vajon Kehlbrand közölte-e velük, mi fog történni azon az éjszakán, de abban biztos voltam, hogy ha el is mondta nekik, nem adják tovább. Feltétel nélküli hűség kötelezte azoknak a körét, akik a barátjuknak mondhatták a bátyámat.

– Ha elunnád magad – nyújtottam át neki Obvar borostömlőjét.

– Á! – szólt az első korty után, és a szemöldöke felszaladt élvezetében. – Ezt ismerem. Egy szőlő nevezetű gyümölcsből készítik a barbárok a Széles-tengeren túl. Folyamatos háborúk és esztelen babonák által szorongatott

királyságban élnek. – Letette a tömlőt a kis tábortűz mellé, amit gyújtott.
– Örülni fognak a békének, amit idővel elhozunk majd nekik.

– Olyan messzire szándékozol lovagolni?

– Az egész világot körbe szándékozom lovagolni. Hát nem ezt a sorsot jóslották a papok a Mestra-Skeltirnek?

A fejem csóválva hagytam ott, és bemásztam a sátorba, de még odaszóltam:

– Meg ne idd az egészet!

Megszabadultam marhabőr öltözékemtől, és lefeküdtem a prémekekre, amelyeket a nyeregtestvérei készítettek ki nekem. Mint mindig, a szél erősen fújt a sztyeppen, és a sátorlapok folyamatosan verdestek. Ismerős ritmusuk nem zavart, miközben azt a békés tudatállapotot kerestem, amely végül elhossa a fekete fátylat és az Igaz Álmot.

Első tapasztalatom után sokáig menekültem a képességem elől, mert féltem, mit találok, ha szétválík a fátyol. De a kíváncsiság, amely szokással talán a legnehezebb szakítani, végül rákényszerített, hogy felkeressem az Álmot. A próbálkozásaim először akadozó eredményeket szültek; az Igaz Álom röpké pillantásokat hozott különféle helyekről és olyan idegen öltözékű és beszédű népekről, hogy akármilyen üzenetet is kaptam, az elvesztette a jelentését. Csak hosszas kísérletezés után fedeztem fel, hogy az Igaz Álomnak kell valami cél, egy kérdés, amely az igazság felé vezet.

A bátyám neve, suttogtam magamban, ahogy a fekete fátyol leereszkedett. Mi az?

A fátyol azonmód fellebbent, és egy alacsony dombon találtam magam. A magas fű susogott az esti szellőben. Az égen a szürkület sötétedő árnyalatai úsztak, és az alattam elterülő völgyben megannyi tűz fénye lobogott. Egy hadsereg – döbbsentem rá, amint végigtekintettem a tábortűzek körül csoportosuló sátrak valóságos városán. A tűzek körül emberek ültek és álltak, gúlákba rakott páncélokkal és fegyverekkel. A vérték igencsak különböztek a Hast fekete vasból kovácsolt mellvértjeitől és láncingeitől. Ezek egymást fedő acéllemezekből álltak, és a lándzsák hajlított pengéje a kereskedőkirályokat szolgáló katonáké volt. Sohasem láttam még ekkora sereget, ezer és ezer főt számlált.

– Ki vagy te?

Megriadtam a másik hang hallatán. Egy nő állt tucatnyi lépésnyire, akinek kinézete nagyban meglepett, mivel teljességgel ismeretlennek találtam. Még sohasem láttam az övéhez hasonlatos gúnyát: az egyszerű, bokáig érő,

fekete köntös mellrészén fehér lángnyelvet ábrázoló embléma díszelgett. A vonásai, arcának alakja és színe is különbözött a kereskedőbirodalmak lakosaiétól, és inkább a Stahlhast népére hasonlított kék szemével és sápadt bőrével. De ami leginkább meglepett, jobban mondvá megdöbbenett: a nő egyenesen rám nézett. Látott engem.

– Ki vagy te? – ismételte meg, és elkerekedő, rettegő szemmel nézett körül. – Hol vagyok?

A meghökkenéstől dermedten bámultam. Egyetlen korábbi Igaz Álmomban sem történt meg, hogy az Álom lakói felfigyeltek volna a jelenlétemre. Hogyan is figyelhetek volna? Hisz igazából nem voltam itt.

– Te szólítottál erre a helyre? – kérdezte a nő követelőzve, és hirtelen támadt haraggal felém indult. Az értetlenség béklyójában továbbra sem sikerült megmoccannom, és a figyelmemet teljességgel lekötötte a tény, hogy a fekete ruhás nő nem visel cipőt. A lába fekete volt a felgyülemlett mocsoktól, és valami ismeretlen oknál fogva furán lenyűgözött a látvány.

– Ez nem az Atyától való látomás – mondta a nő felém vetődve. – Érzem, hogy valami más. Biztosan érzem.

Annyira belefeledkeztem a lába látványába, és annyira elragadott a meglepetés, hogy semmit sem tettem, midőn vad szorítással megragadta a karomat. Emlékszem véreres szemére, amikor az arca néhány hüvelykre került az enyémtől. Az igazat megvallva szép arc volt, simasága arról árulkodott, hogy még alig lehet harmincéves, ámde rakoncátlan, sötét hajkorona ült a fején, és a lélegzete ismerős, fanyar ízt hordozott, amely vörös szemével együtt csak egyetlen dologra engedett következtetni: Ez részeg! Az Álmomba betolakodott egy mocsos lábú iszákos!

– Ne próbálj megtevesztetni, boszorkány! – sziszegte. – Miféle Sötét meseterkedés ez?

Leheletének enyhe, mégis átható áradása térített magamhoz. Arcomat összerántotta az undor, és előrecsaptam a fejemet, homlokommal egyenesen orrba verve az idegent. Azonnal elértem a kívánt hatást, mert a keze lecsúszott a vállamról, és nyögve térdre rogyott.

– Azt kérdezted, ki vagyok – kezdtem, és az övemből kirántva a nyakához tettem a hosszúkést. – Először hadd halljam a te nevedet!

Elégedetten láttam, hogy a penge éle a bőrének nyomódik. Ha meg tudtuk érinteni egymást ezen a helyen, úgy tűnt, hogy fájdalmat is okozhatunk egymásnak.

– Neked semmit sem mondok, Sötétség szolgája! – felelte a fájdalomtól eltorzult arccal, és dacosan meredt fel rám. – Sohasem fogom elárulni az Atya szeretetét...

Kínnal telt vinnyogást hallatott, amikor villámgyorsan végighúztam a pengét az arcán, és rövid, ámde mély vágást hagytam rajta.

– Hogyan kerülsz ide? – szegeztem neki a kérdést. – Hogyhogy látsz engem? Hogyan férköztél be az Álmomba?

A fájdalma és ellenségessége egy pillanatra elhalványult, és értetlen csodálkozással nézett fel rám.

– Úgy érted... hogy te is látó vagy? De hát... te nem ismerheted az Atya szeretetét! Ő nem pazarolna ilyen nagy kincset egy magadfajtára...

– Miféle Atya? – faggattam, és a kés hegyét úgy fordítottam, hogy mindössze hüvelyknyi távolságban legyen a szemétől. – Miről hadoválsz te itt?

Kürtök harsanása nyomta el a szavamat, és rikoltó visszhangja riadó kórusaként szállt fel az alatt elterülő seregből. Elkaptam a tekintetemet a részeg asszonyról, és azt láttam, hogy a had válaszol a hívó szóra. Katonák szaladtak, hogy elvegyék gúlába rakott lándzsáikat, és felöltsék páncéljukat, a számszeríjasok összeszedték tegezeiket, és a lovasok nyeret vetettek a megkötött paripák hátára.

– Mi folyik itt? – kérdezte a nő. Rájöttem, hogy a kést még mindig úgy tartom, hogy felnyársaljam a szemét, úgyhogy hirtelen elszégyelltem magamat, és hátrább léptem.

– Nyilvánvalóan egy csata – feleltem, és eltettem a pengét.

– Hol vagyunk? – Talpra állt, és fintorogva dörgölte az orrát. Láttam, hogy a véraláfutás halványul, ahogyan a vágás is az orcáján. Úgy tűnt, itt csak átmeneti sérüléseket tudunk okozni egymásnak. – Kik harcolnak?

– Nem tudom pontosan. – Elfordultam tőle, a hadsorokba rendeződő katonaság irányába. – Azt gyanítom, valahol a déli sztyeppen lehetünk, nem messze a kereskedőkirályok birodalmának határától.

– Kereskedőkirályok?

Feléje fordultam, és szörnyülködve vontam össze a szemöldökömet a hangjában lakozó őszinte tudatlanság hallatán. Hogyhogy nem hallott még a kereskedőkirályokról? Hisz ők a világ vagyonának legnagyobb része.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy illően bemutatkozzunk egymásnak – javasoltam.

Felállt, és az állát gögösen előre vetve így szólt:

– A nevem Ivinia Morentes úrnő, a Nyugati-gyepűről. A Világatya Egyházának szolgálja vagyok és Szent Látója az Ő kegyelméből. – Kivárt, bizonyára a drámai hatás kedvéért. – Más néven Áldott Szűz azoknak, akik élvezik az Atya szeretetét.

Értetlenül ingattam a fejemet, de azért felemeltem feléje nyitott tenyereket a békés üdvözlés jeleként.

– Az isteni vérű Luralyn Reyerik, a stahlhasti Cova skeld leánya.

Az arcán látott kifejezésből egyértelműen kitűnt, hogy ő sem érti jobban, miféle szerzet vagyok, ahogyan én az ő származását.

– Te... – kezdte kételkedő szemöldökráncolással – amolyan látó vagy a néped körében?

– Látó?

– Látsz... dolgokat. Olyan eseményeket, amelyek a jövőben történnek meg, vagy már megtörténtek.

– Néha. Igaz Álomnak hívom őket.

– Álomnak – horkantott megvetően, és a gyülekező hadsereg felé fordította a figyelmét. – Nem, lányom, ezek nem álmok. Ezek a bölcsesség ajándékai, amelyek magától az Atyától származnak. Bár arról fogalmam sincsen, miért éppen veled osztaná meg őket.

A hangnemtől a tenyerem ismét viszketni kezdett a kés után, de ellenálltam a késztetésnek.

– Hol van a cipőd? – kérdeztem inkább, és jelentőségteljes pillantást vettem megfeketedett lábára.

– A világ hívságai gátat vetnek az Atya kiáradó szeretetének – horkantott, és hangja szinte csöpögött a hithű bizonyosságtól. – Kerülöm az efféle holmit, hogy egyszerűen és kényeztetés nélkül élhessek, ahogyan kerülöm a gazdagságot és tunyaságot is, amelybe beleszülettem. Így könnyebben meglepnek az Atya látomásai.

Véreres szemére pillantottam, és eszembe jutott bűzös lehelete.

– A cipő kényelmét tán kerülöd, de az ital vigaszát bizony nem.

A nő arca haragosan összerándult, és válasza pattogón, védekezőn jött:
– Az egyház szertartásai gyakran megkövetelik a bor használatát, és a Könyvek sok helyütt utalnak áldott tulajdonságaira.

– Vagy úgy... – A megbotránkozás lemondó hangnemet csalt elő belőlem. – Tehát pap vagy.

Kihúzta magát, összefonta a karját, és a válasza sértett élt hordozott:

– A Szent Olvasó parancsolata szerint a nők előtt zárva van a papi hivatal. De én mégis bármely férfinál jobban szolgálom az egyházat. Míg te – sandított rám fél szemmel, miközben számítóan hunyorított – szemlátomást valami barbár származású eretnek vagy. Talán Ő éppen ezért hozott ide, hogy okíthassalak az Ő szeretetéről...

– Kés van nálam – emlékeztettem, és fejemmel a völgy felé intettem.
– Nézzük inkább a csatát, jó? Azt gyanítom, ezért vagyunk itt.

A hadsereg mostanra jobbára hadrendbe állt. A gyalogság hosszú sorait számszerűszok századai szakították meg, és a két szárnyon lovas katonák vágóztak, hogy felsorakozzanak. A napfény már csaknem teljesen elhalványult, és a jelenetet a tábornokok és a lovon ülő tisztek fáklyái világították meg. A parancsszavak elhaló visszhangjától eltekintve a sereg kísérteties csendben készülődött, és a feszült várakozás leple borult rájuk. Sehol sem láttam a csata buzgalmit, csakis félelmet.

Észak felé fordulva sorakoztak fel, ahol füves síkság húzódtott szélesen, míg el nem nyelte a sötétség. Csakhamar a föld ismerős remegését éreztem a talpam alatt, amit a távoli mennydörgés egyre erősödő duruzsolása kísért.

– A népemről kérdeztél – mondtam a nőnek. – Hát most megismerheted őket.

A dübörgés egyre hangosodott, és nagyobb hadsereg hírt hozta, mint ami valaha is felállt a Vas-sztyeppen. Le kellett vonnom a következtetést, hogy az alatt elterülő seregnek hamarosan a Stahlhastra felesküdt összes skeld egyesült haderejével kell szembenéznie. Annyi évvel később most már szégyellem a dolgot, de bevallom, hogy akkor izgatott várakozással töltött el a tudat.

Ezért hát némi ijedelemmel vettem tudomásul, hogy a dobogás hirtelen elhalkul, és a Stahlhast serege nem bukkan fel a félhomályba vesző síkon. Továbbra is éreztem a jelenlétüket: a fülem kivette a többzernyi ló és harcos együttes leheletének zaját. Ámde valamilyen oknál fogva a roham megtorpant. Aztán rövid szünetet követően úgy kétszáz lovasból álló, széles sáv jelent meg a remegő fáklyafényben. A paripák egyenletes lépésben haladtak, és sietség nélkül, amolyan köznapi tempóban közeledtek az ellenséges hadsereg csatarendbe állt soraihoz. Láttam, hogy míg sok lovas a Stahlhast harcosok páncélzatát viseli, mások teljesen vértelenül lovagolnak, és fegyvertelenek. Néhányuk, talán egyharmaduk egyáltalán nem is tűnt a Stahlhastba valónak, hanem a határ menti népek steppelt zekéit viselték.

A szedett-vedett lovasok egysoros különítménye a számszerűjak lőtávolsága előtt néhány lépésre megállt, és mindegyikük ádáz, eltökélt összpontosítással figyelte az előttük összegyűlt többezres tömeget. Ekkor megéreztem az erő rezgését: mint amikor az isteni vér kiváltságos tagjai használatba veszik a képességeiket. A nő is egyértelműen érezte.

– A Sötétség! – lehelte, és az arcát összerántotta a félelem.

Kiáltások hangos kórusa vonta a tekintetemet ismét a völgyre, éppen akkor, amikor egy tűzgolyó robbant ki a kereskedőkatonák első hadsorának közepéből. Emberek gurultak a földön lángnyelvekbe burkolva. Ötvenlépésnyire keletre egy újabb, húszfős gyalogsági csapat vágódott hátra hirtelenjében, mintha valami óriási, láthatatlan ököl vágott volna közéjük, és a páncélos testek úgy bucskáltak szerteszét, mintha könnyű bábok lennének. További kiáltások hangzottak fel, ahogyan az egész első hadsor feloldódott a végromlás különféle módozataiban. Egy helyütt a katonák egyszerűen leomlottak a földre, és mozdulatlanul feküdtek, másutt egy egész század fordult önmaga ellen, és a kölcsönös pusztítás eszeveszett dühöngésével estek egymás torkának. További lángok gyúltak a sereg közepén, és a láthatatlan ököl újra meg újra lesújtott.

A zűrzavar csakhamar átterjedt a további hadsorokra, és a tisztek erőlködve próbáltak rendet tartani, miközben egyik század fegyelme a másik után lett semmivé az egyre növekvő páni félelemben. Ekkor jelent meg a Stahlhast. A szedett-vedett lovasok sora szétszóródott, és egy jókora nyílhegyalakzat csapódott ki a sötétségből éles vágásban. Élén magas alak ült egy koromfekete csataménen, és hosszú pengéjű szabljáját magasra emelte. Fején vassisak csücsült hosszú lószőr tollazattal és rácsos sisakrostéllyal, amely elrejtette a vonásait, de én rögtön tudtam, kicsoda.

A Stahlhast éke belevágódott a sereg zűrzavaros közepébe, és úgy lyukasztotta át, mint forró vas a puha bőrt, mélyen behatolva a rettegő hadsorokba. További Stahlhast-lovasok vágáztak elő a keleti és nyugati síkokról, és minden egyes nyílvevő mélyre hatolt. Néhány szívdobbanásnyi időn belül nyilvánvaló lett, hogy a nagy hadsereg percei meg vannak számlálva, és a völgy mélye a mérsárlás színterévé lett. Valahogyan a zűrzavar és káosz ellenére nem volt nehéz követnem a fekete paripán ülő magas lovas útját. Kacsaringós útvonalat írt le a csatamezőn, halottakat és haladókát hagyva a nyomában, és a szabljája folyamatos pusztítással pörgött. Ma már sokszor előfordul, hogy elzokogom magamat, amikor akkori

ujjongásomra gondolkod, de a bátyám véres útja láttán büszke ének kelt az ajkamon.

– Atya! – sikoltott fel mellettem a nő. Térdre rogyott, és könnyek patakzottak végig reszkető arcán. – Miért átkoztál meg ezzel a látomással?

– Ugyan, hallgass már! – csattantam fel, mert bosszantott, hogy eltereli a figyelmemet. – Tekintsd magad kiváltságosnak, hogy szemtanúja lehetsz ennek! Mert minden úgy van, ahogy lennie kell. A Mestra-Skeltir felemelkedik, és semmi sem állíthatja meg. Régen megjövendölték már...

Egyszer csak a hangom a semmibe veszett, mert arra lettem figyelmes, hogy a magas alak lefékezte a lovát. Ült a nyergében, és egy szakasznyi kereskedőkatonát nézett, akik fegyvereiket eldobva, a földre hajtott fejfel térdepeltek előtte, a végső esdeklés jeleként. A fivérem talán egy szívdobbanásnyi ideig nézte őket rezzenéstelen kontemplációval, aztán előrerúgtatta a lovát. A paripa patái bezúzták a legközelebb térdeplő férfi fejét, miközben a szablya újrakezde halálos pörgését.

Elfordultam, mert nem akartam tovább nézni. Háborúban a Stahlhast ritkán ejtett foglyot, ennyit magam is tudtam. A rabszolgákat a túlélők közül válogatták ki később. A fivérem tetteiben semmi szokatlant nem találtam. Mégis miért állt meg? Kiélvezte talán a félelmüket?

– A kegyelem gyengeség – suttogtam, remélve, hogy a gyakorta elhadart ima lecsillapítja dübörgő szívemet. – Az együttérzés gyávaság.

Ekkor megéreztem, hogy az Igaz Álom kezd szétszakadni, a fekete fátyol visszakúszik a látóterem peremére, miközben a nő csak hadart tovább gyötrelmében.

– Miért, Atya? Miért mutattad meg nekem a Sötétség szolgálatában álló kard győzelmét? A teljes pusztítás ómenjét? Hogyan állhatnak ellen szent híveid ilyen mérvű gonosznak?

Aztán a fátyol összeczárult, és a nő eltűnt, talán felébredt a saját országában. Vagy talán egy örökkévalóságot töltött jajveszékelve az Igaz Álomban. Csak annyit tudok, hogy sohasem láttam többé, sem álomban, sem a való világban.

Kehlbrand odakint várt rám a sátor előtt. Keresztbe tett lábbal ült a tűznél, és árnyékát messzire vetette a felkelő nap fénye. Bár az álom rövidnek tűnt, a valóságban sok-sok óráig lefoglalta az elmémet. Egy pillanatig reszketve álltam. Borzongatott a hajnali levegő, de beleborzongtam az Áldott Szűz kétségbeesett könyörgésének visszhangjába is, amit istenéhez intézett.

– Nos, kiscsikó – kezdte Kehlbrand, felkelve a helyéről, azzal odajött, hogy egy farkasprémet terítsen reszkető vállamra. – Van-e neved számomra?

– Igen – feleltem. Megnyugodtam a mosolyától, amelynek hatalma mindig messzire űzte a bizonytalanságot. – Igen, bátyám, van.

Másnap Kehlbrand jelentkezett a papoknál, és mezítelenül, fegyvertelenül állt az oltár előtt, ahogy a szertartás megkívánta. Az alacsonyabb rangú papok annak rendje és módja szerint a Mestra-Dirhmar színe elé vitték, aki a Síremlék előtt várakozott.

A reggel meglepően eseménytelenül telt. Egy új skeltir felemelkedése általában kihívásra buzdította volna a skeld leghíresebb harcosait, de ezúttal csak egy lépett elő. Egy Irhnar nevezetű, őszes hajú férfi volt, egy csaknem hatvan nyarat és ugyanannyi csatát megélt, koros veterán, akit mind Tehlvar, mind Kehlbrand tanítójuként ismertek fiatalabb korukban.

– Miért, vén farkas? – kérdezte Kehlbrand az öreg Irhnartól, miközben amaz előrelépett, és oldalirányban felemelt szablyával jelezte formális kihívását.

– Balszerencsét szül, ha a skeltir vér nélkül emelkedik fel – mondta válat vonva a vén harcos. – Én pedig úgyis belefáradtam már, hogy az éjszaka közepén hatszor keljek fel a gyékényemről hugyozni. Essünk túl rajta, fiú!

Úgyhogy megverekedtek, és Kehlbrand megfelelően véres és elnyújtott halállal tisztelte meg Irhnart. Elvégre ha gyorsan végez vele, azzal megsérti az emlékét.

Néztem, ahogy Kehlbrand a Mestra-Dirhmar előtt áll, láttam, ahogy a pap szája megmoccan, és felteszi kérdését. Túl messze voltam ahhoz, hogy halljam a bátyám válaszát, de elég tisztán láttam a pap arkifejezését, és érzékeltem a komor beleegyezéssel keveredő, mélységes csalódást, amikor bólintott. Az Igaz Álom, mint mindig, most sem vezetett félre.

Az alacsonyabb rangú papok előhozták a skeltir sötétzöld ruháját, és letették Kehlbrand lába elé. Amikor magára öltötte, a Mestra-Dirhmarral az oltár felé vették az útjukat.

– Itt áll Kehlbrand Reyerik! – kezdte fennhangon a pap, és felemelte a bátyám karját. – A mai napon a Láthatatlanok Szolgái ünnepélyesen elismerik őt a Cova skeld skeltirjeként!

Örömujjongás tört fel a Stahlhast összegyűlt tömegéből. A Cova lelkesen kiáltott, míg a többi skeld visszafogottabban ujjongott. Ahogy az él-

jenzés folytatódott, láttam, ahogy a fivérem megfordul, és mond valamit a papnak. A Mestra-Dirhmar vonásai megkeményedtek, és szigorú visszautasítással rázta a fejét. Láttam, ahogy Kehlbrand ekkor megragadja a pap csuklóját, elég erősen ahhoz, hogy az öreg felszisszenjen fájdalomában. Amint az ujjongás alábbhagyott, Kehlbrand ismét beszélt, és ezúttal már a szavait is hallottam:

– Mondd el nekik, öreg!

A Mestra-Dirhmar összeszorította a fogát, megaláztatás és fájdalom torzította el az arcát. Még én is éreztem, hogy ez most sorsdöntő pillanat, a pillanat, amikor eldőlni fog, ki lesz a Hast vezetője.

– Itt áll Kehlbrand Reyerik! – ismételte el a pap, kivicsorított fogakkal kiáltva a tömegnek, és szavait a vereséget szenvedett ember dühe színezte:
– Akit mostantól csak úgy ismernek, a Sötétkard!

ELSŐ FEJEZET

A nyílvevő a fejétől egy hüvelykre csapódott be egy fenyő törzsébe. Vaelin Al Sorna a szeme előtt rezgő tollazatra meredt, és csípős fájdalom hasított az orrába. Keskeny vérpatak indult el onnan, ahol a vessző szakállas hegye felhasította a bőrét. Nem hallotta az íjászt, aki útjára engedte a nyilat, sem az ideg és az íjkarok áruló nyirkosságát.

Egy bámészkodó szemében mozdulatai sebesnek és azonnalnak tűntek volna: egyetlen összeolvadó mozdulatsorban gördült el jobbra, emelkedett fel térdeplésbe, feszítette meg az íjat, és lőtte ki a nyilat. De ő tudta, hogy lassú, még akkor is, ha látta, hogy az íjász, aki most egy szájához emelt kürttel futott, a hátába kapja a nyílvevőt, és holtan esik össze. *Lassú.*

Lágy zizegés jelezte mellette, hogy Ellese, kezében felhúzott íjjal, előbukkan a páfránytakaróból.

– A tábor, bácsikám – szólt a sietségtől kissé elfúló lélegzettel. – Sietnünk kell...

A szavai elhaltak, ahogy Vaelin a szájára tapasztotta a kezét, de olyan erővel, hogy közben guggolásban tartotta a lányt. A következő nyílvevő is megérkezett, egyenesen az erdő lombjából, és néhány méterre tőlük becsapódott a földre.

Vaelin belenézett a lány sötét, csillogó szemébe, és a fák koronájára emelte a saját tekintetét, mielőtt elvette volna a kezét. *Még nem fújta meg a kürtjét* – tudatta Ellese-szel jelbeszéd útján, amelyet az elmúlt hónapokban nagy erőfeszítések árán megtanított neki. – *Azzal elárulná a helyzetét.*

Én jobbra indulok. – Megfordult, és minden izmát megfeszítve felkészült a futásra, aztán még hozzátette: – *El ne téveszd a célt!*

Talpra ugrott, és a csizmája végigdübörgött az erdőtalajon, ahogy a fák között cikázott. Ezúttal meghallotta az ideg zengését, és bevetődött egy öreg tiszafa törzse mögé. A szeme sarkából látta, ahogy a felhasadó kéreg szétporlad. Egy másodperccel később újabb íjhúr pendült egy teljes hanggal mélyebben, olyasféle, már-már zenei precizitással, amely ékesen árulkodott a fegyver erejéről és forgatójának ügyességéről. Kis szünet következett, majd egy magas helyről az erdőtalajra zuhanó test puffanása hallatszott.

Vaelin guggolásban maradt a tiszafa mögött, és a szemét lehunyva, kiélesedett érzékekkel hallgatta az erdő dalát. Nemsokára újra felhangzott a hivatlan betolakodók nyomán röpké időre elnémuló madárcsicsergés, és a szél sem hozta többé verejtékező, rettegő emberek bűzét.

Rejtekekből kikászálódva azt látta, hogy Ellese buzgón átkutatja a haramia testét, akit a nyilával lepottyantott a fák közül. Gyors és gyakorlott mozdulatokkal dolgozott, a keze pedig cseppet sem remegett, annak ellenére, hogy éppen az imént vette el egy ember életét. Vaelin tudta, hogy a lány ölt már korábban is, mégpedig Cumbraelben, a mindig rakoncátlan Igazkard Fiainak rövid életű és kíméletlenül levert lázadása idején. *Még csak nem is aggasztja* – írta Reva a levélben, amelyet északra küldött a nevelt lányával egyetemben. – *Ami engem igencsak aggaszt.*

Vaelin nem sok hasonlóságot talált a lányban Revával, ami aligha lepte meg, tekintve, hogy nem közös vérből származtak. Ellese haja és szeme fekete volt, úgy egy hüvelykkel alacsonyabb lehetett nevelőanyjánál, némileg vaskosabb végtagokkal. Azonban jól felismerhető családi vonásnak számított az, hogy az ölés szemlátomást semmiféle hatást nem váltott ki belőle. Ebben egyébként osztozott a férfival is, akit most a nagybátyjának nevezett.

– Kékkő – szólt a lány, és félrelökte a halott kiürített erszényét, feltartva egy maroknyi, csillámló azúrszín kavicsot. – Gyapjúba csomagolta, hogy ne csörögjön.

Félrehajtott fejfel tanulmányozta a rabló holttestét. – Legalább értette a mesterségét. – Felpillantott Vaelinre, majd vigyorogva hozzátette: – Persze nem eléggé.

Vaelin leguggolt, és felvette a fickó íját, egy lapos fájú vadászfegyvert, amelyet a Királyság minden hűbéruradalmában előszeretettel használ-

tak, Cumbraelt kivéve. Ha a rablónál hosszúj lett volna, és értett is volna hozzá, ő minden bizonnyal már nem élne.

– Nézd meg a fejbőrét! – mondta Ellese-nek, aki kötelességtudón leverte a férfi gyapjúkalapját, felfedve a fickó borotvált fejét. Vaelin a csizmája segítségével megfordította a hullát, míg meg nem találta a kezdetleges tetoválást, amely kárminvörös foltot képezett az ősz borosta között.

– A Véres Fecskék – nyugtázta, és továbbment.

Az útonálló, akit megölt, húsz lépéssel odébb feküdt, arccal lefelé, és a nyíl csaknem függőlegesen állt ki a hátából. Vaelin meglazította a vesszőt, és az erőfeszítéstől nyögve kiszabadította a szakállas hegyet a férfi gerincének csontos kelepécéjéből, aztán ezt a fickót is megfordította.

– Jumin Vek – szólt, miután rápillantott a vörös foltos, himlőhelyes arcra.

– Ismered? – kérdezte Ellese.

– Elég jól. Négy évvel ezelőtt tartóztattam le a királynő parancsából. Végiggyilkolta, -erőszakolta és -rabolta Renfael összes országútját, mielőtt idekeveredett volna a Végekre. Feltettem egy hajóra, hogy felakasz-
szak a Fagyos-öbölben.

– Úgy látszik, valahogyan sikerült megmenekülnie.

Vagy megvesztegetett valakit – gondolta Vaelin. Mostanság túlságosan is gyakori eset volt. Nagy üzletnek számított az Északi Végek kincseinek eltulajdonítása és kicsempészése, és szinte minden haramia rendelkezett elegendő forrással ahhoz, hogy kivásárolja magát a bajból. Várúrként, Lyrna királynő személyes helytartójaként olyan gyakran kényszerült újra meg újra foglyul ejteni a királyság ugyanazon mocskát, hogy hajlamos volt szabadabban értelmezni a királynő rögtönítés el-
leni rendeletét.

– Ez is egy Véres Fecske? – tudakolta Ellese.

– Nem. – Vaelin félrelökte Jumin Vek kalapját, amely alatt láthatóvá vált sűrű, zsíros bozontja. Megragadta a férfi állát, és félrefordította, felfedve egy könnyebben felismerhető ábrát, amelyet a fickó nyakának sápadt bőrébe tetováltak. – Az Elátkozott Patkányok. Ezek többnyire a királyi őrség kegyvesztett tagjai.

– Tehát ma két bandával is szembekerültünk?

– Kétlem. Orven nagyúr a múlt télen kisöpörte a Véres Fecskék zömét. Úgy tűnik, a Patkányok befogadtak néhány túlélőt.

A szerencsétlenül járt Jumin Veket megszabadította az erszényétől, amely két aranyrögöt tartalmazott néhány kékkövel egyetemben.

– Vérzik az orrod, bácsikám – jegyezte meg Ellese, amikor felállt.

Vaelin elővett egy rongydarabot, beáztatta egy kis üvegcséből nyert korrfaolajba, és az orrán éktelenkedő vágáshoz nyomta. Visszanyelt egy kínnal telt hörgést, amint a keverék tüzes csápjai beszívárogtak a sebbe, azt viszont hiába is próbálta volna tagadni, hogy fiatalkorában nem csípett ennyire.

– Hozd a többieket! – utasította Ellese-t, majd fogta a kulacsát, és leöblítette az arcát, hogy eltakarítsa a maradék vért. – Találkozzunk a szurdok pereménél. És Ellese – tette hozzá, amikor a lány indulni készült –, a kékköveket.

Kitartotta a tenyerét, és farkasszemet nézett a lánnyal, míg az végül dohogva átadta a köveket, és azt dünyögte:

– Söpredékre vadászom neked, és még fizetést sem adsz.

– Az édesanyád azért küldött ide, hogy okítsalak. Ha fizetett munkát akarsz, találsz bőven az északi őrségben vagy a bányákban. Amíg túl nem adunk rajta, a kékkő és az arany a királynőt illeti. Ezt te is tudod. – Zsebre tette a köveket, és intett a fejével. – Indulj!

Kiderült, hogy a rablótanya valójában nem más, mint az Ultin-szurdok keleti falához simuló félkör alakú sáncfal. A hely a Végek leghíresebb bányászának tiszteletére kapta a nevét, akire Vaelin jó szívvel emlékezett még a felszabadító háborúból.

Az életvidám Ultin a királynő azon parancsával tért vissza a Végekre, hogy nyerjen ki minden lehetséges kincset a bányákból, miáltal megtölthetik a királyi kincstárát, és fedezhetik a háború egyre gyarapodó költségeit. Erőfeszítéseiért a királyság pallosa címmel jutalmazták, amelyhez bőséges juttatás párosult, ezért Ultin udvariasan visszautasította Vaelin ajánlatát, hogy a bányászati munkálatokat felügyelő főispánként szolgáljon. Ehelyett visszavonult egy kisbirtokra az Északi-toronytól nem messze, ahol az elkövetkező három év alatt szép lassan halálra itta magát. *A háború volt az oka, nagyuram* – magyarázta neki az özvegye azon a napon, amikor a férje testét átadták a tűznek. – *Az a sok meggyilkolt lélek, az a sok meggyilkolt gyermek. Az emberek, akiket Alltornál veszített el... az egész együtt. Sohasem tudta kivenni a fejéből.*

Vaelin egy röpke gondolattal adózott Ultin emlékének, majd a sánc felé fordította a figyelmét. Újonnan épült, a védfalat alkotó faanyag még zöld volt és nyers, bár elég szilárdnak tűnt. A rablótanya lakói őrtornyot emeltek a szurdokfal tetejére, amely kétségkívül jó belátást biztosított a környező tájra. Vaelin tudta, hogy a keletre fekvő terep fél kilométernyi csupasz sziklakő, amelyen egyetlen támadó hadsereg sem kelhet át anélkül, hogy észre ne vennék őket.

A szurdok alján is hiányzott a növényzet, azonban keskenyebb volt, és ezáltal alkalmasabb a rajtaütésszerű támadásra. Csakhogy Vaelinnek nem fűlött a foga ilyen rohamhoz, ráadásul aggasztotta ez az új erődépítési stratégia. A különféle haramia- és csempészbandák általában átmeneti táborokat létesítettek az erdő mélyén vagy a megközelíthetlenebb sziklaszirteken, ahonnan rátámadtak a karavánokra. Most úgy tűnt, ez a csoport állandó otthont alakított ki magának. *Egyre vakmerőbbek lesznek? Vagy tán már semmi veszítenivalójuk?*

Épphogy meghallotta a cumbraeli érkezését. Az őzbőr halkan végigsúrolta a fűvet, és a férfi egyszer csak megjelent mellette, Vaelin mintájára hason fekve.

– Nagyúr.

– Magaslándzsa uram – köszöntötte Vaelin, és hátrapillantott. A medvenép egyik harci csapata kúszva közeledett az erdő peremétől, lándzsáikat és íjait olyan alacsonyan tartva, hogy véletlenül se törjék meg vele a látóhatár kontúráját.

– Láthatod, hogy úgy van, amint mondtuk – folytatta Magaslándzsa, és a haramiák cölöpsánca felé biccentett. Az évek során Vaelin gyakran eltűnődött rajta, hogy Magaslándzsa arca csupán a leghalványabb emléket őrzi annak az embernek, aki egykor mindent megtett, hogy megölje őt. A cumbraeli ábrázata még mindig a született vadász kemény, rezzenéstelen vonásait hordozta, de a fanatizmus lángja már régen kihunyott a tekintetében. A kezében tartott hosszúíjtól eltekintve a medvenép öltözékét viselte, és könnyedén beszélte a nyelvüket, amit Vaelin még mindig nem tudott megtanulni. Bár a várúr kénytelen volt továbbra is cumbraeliként gondolni rá, a férfi most már minden szempontból a medvenép egyik vadászának számított, amit új neve is mutatott. Vaelin tudta, hogy most már bizonyára sohasem fogja megismerni a férfi születéskor kapott nevét, de a helyzet éppen megfelelt neki.

– Azt mondd, egy hónapja bukkantál rá? – kérdezte Vaelin.

– Pontosabban huszonöt napja. Két héttel azelőtt még nem volt itt. A népünk elég sűrűn jár erre, bőven van csapdába ejteni való hód a folyóban.

– Na és észrevettek téged?

Magaslándzsza olyan homlokráncolással válaszolt, amiből látszott, hogy a kérdést egyszerre tartja mulatságosnak és sértőnek.

– Elnézésetet kérem. – Vaelin visszafordult a sánc felé. – Milyen gyakran indulnak portyára?

– Épp ez a fura, nagyuram. Amennyire meg tudjuk ítélni, egyáltalán nem járnak ki. Nagyon kevés nyomot találtunk a környező vidéken, azokon kívül, amelyeket a vadászok hagynak. Leginkább csak bevaccolják magukat ide. Az igazat megvallva, legszívesebben békén hagynánk őket, de az előjáróink úgy érezték, tiszteletben kell tartanunk a toronyemberrel kötött szövetséget.

Vaelin köszönetképpen fejet hajtott. Amióta csak engedélyt kaptak rá, hogy letelepedjenek a Végeken, miután kiszorultak az északi jeges pusztaságokról, a medvenép tagjai a királyság hűséges, habár elszigetelt alattvalóinak bizonyultak.

– Kérlek, mindenképpen add át nekik, hogy nagyra tartom a figyelmességüket.

– Átadom, uram. Még valami: dolgunk végeztével a zsákmány kétharmada szintén nyomatékosítaná a medvenép iránti nagyrabecsüléset.

Vaelin visszafojtott egy sóhajt. Miután megmenekült a bitótól, és ott-honra talált a medvenép körében, Magaslándzsza odahagyta istenfélő fanatizmusát, amely annak idején erre a földre hozta, és megkövetelte tőle, hogy orvul meggyilkolja a várurát. Helyette a cumbraeli a befogadó törzsének főalkusza szerepében élte ki régi buzgalmát, és mindent megtett, hogy megóvja őket a királyságbéliek mohóságától.

– Megkapjátok a zsákmány felét – válaszolta Vaelin. – Továbbá az összes lefoglalt arany és kékkő eladásából származó hasznot.

A vadász már éppen felkészült rá, hogy vitába szálljon, de hirtelen elhallgatott, mert egy hangos csettintés hangzott fel a háta mögött. Vaelin megfordult, és egy apró termetű, fiatal nőt pillantott meg, aki oldalán egy kis méretű fekete medvével guggolt a fűben. A lányt Vasszeműnek hívták, és a Magaslándzsára vetett szúrós pillantásból azonnal látszott, honnan kapta a nevét. A medvenép egyetlen megmaradt sámánjaként

ő állt a legközelebb ahhoz, hogy a törzse a főnökének nevezze. Ezenkívül Magaslándzsa felesége is volt, és három gyermekük anyja.

A sámánasszony ismét csettintett, majd torz kiejtéssel, de helyes ki-rálysági nyelven odavetette a férjének:

– Ne légy udvariatlan! A fél is elég, toronyember – tette hozzá, Vaelinhez fordulva. – De vérdíj jár minden vadászért, akit elszólítanak a Zöld Tűzhöz.

– Természetesen – hajtotta meg a fejét Vaelin, majd visszafordította a figyelmét a sánc felé. Tizenkét őrszemet számlált a fal tetején, és mindegyik íjat vagy számszeríjat tartott a kezében. Ha egyszer rádöbbennek, hogy megtámadták őket, bizonyára többen is csatlakoznak hozzájuk, tehát a szurdok alján kivitelezett roham csak emberveszteséggel tűnt kivitelezhetőnek. A körülbelül negyven medveember mellett hatvan északi őrségi katona is erősítette a szakaszt, elegendően ahhoz, hogy minden kétséget kizáróan nyerjenek, akárhány nyilat is lőnek ki rájuk a haramiák.

– A legjobb lesz megvárni a sötétséget, uram – tanácsolta Magaslándzsa, aki nyilvánvalóan követte a gondolatmenetét. – Éjfélkor könnyedén megközelítjük azt a falat úgy ötvenlépésnyire, majd nyílzáporral fedezzük a kapu rohamát. Egy jókora kossal elég néhányat verni rá, és már bent is vagyunk.

– Ha leszáll az este, várni fogják a felderítőiket – rázta a fejét Vaelin. – Éjfélig túl sok idő van. – Elgondolkodott egy pillanatra, aztán fejével a medvebocs felé intett Vasszemű oldalán. – Van neve?

– Kisfogú – felelte a nő, és végigfuttatta a kezét az állat sűrű bundáján. A medve elégedetten szusszantott, és válaszul megbökdöste orrával a sámán oldalát.

– Bölcs Medve társát Vaskaromnak hívták – emlékezett vissza Vaelin. – Elvitte a gazdáját a jégen át egészen a sötétszívűek országába. Ott pedig nagy csatát vívtunk. Tudtad ezt?

Vasszemű összevont szemöldökkel, óvatosan bólogatott. A vén sámán sohasem tért vissza a jégről, és sem a medvenép, sem senki más nem derítette ki, mi lett a sora. Vaelin tudta, hogy még mindig reménykednek a visszatérésében, és az, hogy ez nem történt meg, keserű szájíz adott a legendának.

– Tudok róla.

– Vaskarom bátor medve volt – folytatta Vaelin. – Kisfogú mennyire bátor?

Akkor indultak, amikor a nap lebukott a keleti csúcsok mögé. Vaelin Magaslándzsa, Vasszemű, Ellese és tucatnyi északi őr társaságában némán ereszkedett le a szurdokba. Átgázoltak a szurdok mélyén szaladó keskeny, ámde sebes vízű folyón, és kúszva tették meg a maradék néhány száz métert a sánctól nyíllövésnyi távolságban lévő sekély bemélyedésig. Amikor megtelepedtek, Vaelin bólintott Vasszeműnek. A sámán sietve végigfuttatta a kezét Kisfogú orrán, aztán mélyen az állat szemébe nézett. Némi szünetet követően a medve és a sámán egyszerre pislantottak, majd az állat eliramodott a sötétségbe, a cölöpsánc déli szakaszának irányában.

– És most, bácsikám? – suttogta Ellese, mire Vaelin egy éles pillanattal illette.

Kézzel! – sóhajtott ingerülten.

A lány lehajtotta a fejét, és a két keze kelletlen bűnbánattal üzente:

Sajnálom.

Most várunk – közölte vele a várúr, és a lány ija felé biccentett. – *Készülj.*

Végignézte, ahogy unokahúga nyilat tesz az idegre, és kecses, mégis erős keze megragadja a bonyolult faragásokkal díszített fát. A hegyi szilból készült fegyver valódi szépségnek számított, amelyet szakértő kéz ékesített különféle faragott harci motívumokkal. *Arren egyik ija* – mesélte Reva. – *Nagy valószínűség szerint az utolsó darab a világon. A nővérét a Boraeli-óceánban veszítettem el, és száz aranyat ígértem annak, aki szerez nekem egy másikat. Eddig senki sem jelentkezett a jutalomért.*

Tudta, hogy a fegyverről úgy tartják, valamiféle isteni áldást hordoz. A Világatya és az Áldott Hölgy legbuzgóbb hívei természetfeletti erőt és pontosságot tulajdonítottak valaminek, ami lényegében csak egy faragott fadarab. Igen ám, de miután a saját szemével látta, miféle hőstettekre képes Reva és fogadott lánya ezzel az íjjal, gyakran maga is eltűnődött, vajon nincs-e benne mégis némi igazság.

Vasszeműre pillantott, és ürességet látott a férje mellett mozdulatlanul ülő sámánasszony tekintetében. A tudata éppen másutt járt. Vaelint megrohanták az emlékek: egy másik nő egy időben és térben egyaránt távoli hegyoldalon, üres tekintettel, miközben a lelke a testétől szabadon szárnyal...

Vaelin elfordult, és az ujjait ropogtatta, hogy gátat vessen a hirtelen beléjük költöző remegésnek, aztán nyilat tett az íjhúrra.

– Mászik... – szólalt meg a következő pillanatban Vasszemű. A pillantása még mindig a semmibe révedt, és a hangja alig volt több sziszegésnél a sötétségben. – Felér... Van ott egy ember... – A sámán arca megrándult, az ajka hátrahúzódott a fogairól a vicsorgás árnyképeként, aztán a békés álarc visszatért. – Most már nincs ott... A levegő ital- és ötlevíllatú... Emberek alszanak és horkolnak, a többiek a falakon sétálnak... Mindenki befelé néz, nem kifelé.

Ráncok futottak végig a homlokán, és kicsit félrehajtotta fejét, mintha erőlködne, hogy meghalljon valamit.

– Hangok... két férfi vitázik... Felderítőkről van szó... emberekről, akiknek itt kellene lenni, de nincsenek.

– A kaput – unszolta Vaelin, bár kételkedett benne, hogy a nő hallja ebben az állapotban.

Vasszemű némaságba burkolózott, amely mintha percekig is eltartott volna, pedig nem lehetett több néhány másodpercnél. Vaelin a könyöke egy bökéssel némaságra intette Ellese-t, aki felnyögött a türelmetlenségtől.

– Itt van... – suttogta végül Vasszemű. – A kaput vastag kötél zárja... A fogai kicsik, de élesek, az állkapcsa erős...

Vaelin keze sebesen mozgott Ellese szeme előtt. *Balról az első és a második* – üzent neki, aztán a falon álló őrszemekre mutatott. Magaslándzsa mellé húzódott, és közvetlenül a cumbraeli fülébe mormolta:

– A két jobb oldali. Akkor lőj, amikor én.

Ahogy Ellese és Magaslándzsa guggolásba emelkedtek, Vaelin maga is előkészítette az íját, és ujjait beakasztotta az idegbe a tollazat mindkét oldalán. Közvetlenül a kapu tetején álló két fickóra összpontosított, akik tovább vitatkoztak, és észre sem vették a medvét, amely buzgón rágt a köteleket alattuk. A távolság nem lehetett több száz lépésnél. Lehet, hogy nem a legkiválóbb íjász, aki valaha is kijött a Hatodik Rendből, de azért a legrosszabbnak sem lehetett nevezni.

Hallotta, hogy Vasszemű halk sóhajt hallat, amelyet a kitaruló kapu nyikorgása követett, és a résen át láthatóvá vált Kisfogú, aki elégedetten rágsált egy kötélvéget. A két férfi a fal tetején hirtelen feledte vitáját, úgy-hogy Vaelin megfeszítette a húrt, és nyilat eresztett a magasabbikba. Ellese és Magaslándzsa a másodperc törtrészeivel később szintén így tettek. Nyílvevesszők suhantak át az éjszakai égen, és az őrszemek lebucskáltak

a falról. A két kapuőr közül a kisebbik gyorsan felocsúdott, és guggolásba rogyott, de előtte még Vaelin nyila átlukasztotta a vállát. Leesett a falról, és nagy puffanással érkezett a nyitott kapu túloldalára, aztán rémülten kiáltott fel, amikor ott egy medve várta kíváncsi morgással. A férfi kiáltásai elhaltak, amikor Vaelin lejjebb eresztette az irányzékát, és a harmadik vesszőt a kapun át egyenesen a pórul járt haramia mellébe küldte, miközben halkán káromkodott magában. Azt remélte, hogy bejutnak a rablótanya riadóztatása nélkül, de hát a csaták menete ritkán alkalmazkodott az előre kidolgozott tervhez.

– Északi őrség, fel! – kiáltott Vaelin, és felállva a háta mögé nyúlt, hogy kivonja a kardját. Rohanvást a kapu felé indult, nyomában a gárdistáival, és hallotta, ahogy Magaslándzsa szarukürtje rikoltva szólítja rohamra az erdőben várakozó társait.

Néhány törvényenkívüli bukkant fel botladozva a sötétségből, mind jelentősen alulöltözöttek, és megpróbáltak valamiféle gátat képezni a bejárat előtt. Kisfogú hamar megghiúsította a próbálkozásukat, mert a tengelye körül pörögve, ki-kicsapó karmaival zűrzavart keltett a haramiák körében. Az egyik fickó vérző karját fogva tántorodott hátra a bestia elől, de éppen a kapun berontó Vaelin útjába került. Elkövette azt a hibát, hogy előkapta kését az övéből, és az életével fizetett érte: a Hatodik Rend kincstári pengéjének hegye szépen a bordái közé akadt, és átlukasztotta a szívét, aztán otthagya a térdeplő rablót, a száján kibuggyanó vérrrel együtt.

Az északi őrség hamar levágta a megmaradt, elfuserált védőket, annak ellenére, hogy a haramiák által tanúsított, káromkodással és ordítással tetelűdzelt ellenállás gondoskodott róla, hogy a meglepetés utolsó morzsái is semmivé legyenek. Vaelin körülnézett. A sáncon belül csupán néhány kunyhó állt, és egyetlen olyan épületet sem látott, amely elég nagy lenne az itt állomásozó haderő elszállásolásához. A pillantása csakhamar megállapodott egy nyíláson a sziklafalban. A Végekre jellemző tárna volt, fagerendákkal feltámasztva, olyan méretű, amely lehetővé teszi öt vagy annál is több ember együttes behatolását.

Nem azért jöttek, hogy lecsapjanak a kincsekre – vonta le a következtetést a várúr –, hanem hogy kibányásszák azokat.

A tárnából egyre nagyobb csődület lármája szűrődött ki, amelyet fáklafény pislákolása kísért. A fény minden eltelt másodperccel egyre erősö-

dött. A bányamunkához sok dolgos kézre volt szükség, valószínűleg még annál is jóval többre, mint amennyit találni remélt ezen a rablótanyán.

– Hadsorba! – vakkantott az északi őrségnek, aztán Ellese-hez és Magaslándzsához fordult, a fejével egy közeli létra felé intve. – Fel a falra! Lőjtek azonnal, ahogy megjelennek a nyílásban, hátha el tudjuk torlaszolni a bejáratot.

Újabb nyilat tett a saját íjára, és felvette a helyzetét az őrségi csatasor közepén. Egy pillantás hátra: a többi északi gárdista és medveember most sebesen közeledett a szurdok talaján át. A tárnából kiszűrődő zajokból ítélve Vaelin kételkedett benne, hogy ideérnek, mielőtt a csata istenigazából elkezdődne.

– Ne kíméljétek őket, legények! – buzdította a katonáit. – Ugye nem akarjátok, hogy azt kelljen közölni a családokkal, valami söpredék kardjának estetek áldozatul?

Komor bólintásokat kapott válaszul, és még néhány kacajt is. Az íjászok nyilat tettek az idegre, a többiek pedig keményebben ragadták meg kardjukat. Legtöbben a felszabadító háború veteránjai voltak. Miután végigharcolták a királyságtól a volári kapukig tartó utat, és közben számtalan borzalommal szembesültek, nem tojtak be néhány haramiától, akár mennyivel is kelljen megverekedniük ezen az éjszakán.

Vaelin félig megfeszítette az íját, és szemét az alagútra függesztette, amely most éledező fákllyafénnyel ragyogott. Szemöldökráncolva hallgatta az odabentről kiszűrődő hangokat. Először azt hitte, kétségbeesett emberek zajongását hallja, akik felkészülnek a küzdelemre, de most rájött, hogy a kakofónia leginkább csatazajhoz hasonló. Nem bújt elő új ellenség a tárnából, és a láрма tovább folytatódott, sikolyokkal és dühödt kiáltásokkal ellenpontozva, majd ahogy telt-múlt az idő, a rémület hangjai vegyültek bele.

A hangzavar aztán hirtelen véget ért, és rövid, hátborzongató csend ereszkedett a bányára, mielőtt két alak jelent volna meg a járat torkában. A ragyogás előterében egyikük egyenes derékkal állt, míg a másik előtte térdepelt. Vaelin észrevette, hogy az álló alak mintha a nyakánál fogva tartaná a másikat. Ahogy a térdeplő küszködött, és a másik egy emberes rázással nyugalomra intette, Vaelin lánc csörgésére lett figyelmes. A falon egy kifeszített íj nyikorgása ütötte meg a fülét, ezért előrelépett, és felemelte a kezét.

– Tartsd! – kiáltott fel, és felpillantva azt látta, Ellese leereszti az íját, aztán tanácstalanul ráncolja a homlokát.

– Itt várjatok! – hagyta meg az északi gárdistáknak, és a legközelebbi katona kezébe nyomta az íját. Oldalirányba fordított, földre szegezett karddal közelítette meg a tárnát, miközben szabad tenyerét kifelé fordítva feltartotta. Csak akkor állt meg, amikor már tisztán ki tudta venni a két alakot, és kénytelen volt tudomásul venni, hogy az egyiket ismeri, de a másikat nem.

– Termin Resk – hunyorgott a térdeplő felé. Középkorú, köpcös fickó volt, korábbi királysági őrmester, most az Elátkozott Patkányok vezére, annak minden vészes hírnevével együtt. Resk fulladozva felelt neki, de a szavakat, akár könyörgés volt, akár a dac kifejezése, sebesen elfojtotta a nyakára fűzött, megfeszülő lánc. A haramia kolbászszerű ujjai hiába kapirgáltak a vasszemeket, a feje egyre inkább úgy nézett ki, mint egy reszkető, vörösödő buborék.

Vaelin tekintete végigsiklott a láncon a Resket tartó ember csuklójára erősített bilincsig. Amikor jobban végigmérte a férfit, egy hüvelykkel vagy még többel magasabbnak találta önmagánál. A férfi mezítelen, széles mellkasán számos sebhely éktelenkedett, némelyik nem túl régi, és Vaelin felismerte a korbács árulkodó nyomait. A férfi sötét bőrén friss erőfeszítés verejtéke csillogott, és a várúr szemébe fúrt tekintetében hűvös gyanakvás ült a halvány, egyenlő távolságokban elhelyezett sebhelyekkel tarkított szemöldök alatt.

– Messze kerültél a birodalmadtól – jegyezte meg a várúr alpiri nyelven.

A férfi szeme összeszűkülte. Börszínéből ítélve Vaelin tudta, hogy a déli gyarmatokról származik, ahol a császár nyelvét nem mindenki beszéli, de a felismerés fényét látta az idegen szemében.

– Nem az én birodalmam – felelte amaz, és akcentussal, de tisztán beszélt az alpirit. Megrántotta a láncot, mire Resk ismét felhördült a kintől, és mostanra már a szeme is kidülledt. – Te ennek az ellensége vagy?

– Ez itt egy... bandita – kezdte Vaelin, az Alpiri Birodalomban a törvényenkívüliekre leggyakrabban használt kifejezéssel élve. – Én az vagyok, aki érvényt szerez a törvény szavának ezeken a vidékeken.

– Akkor te is őt szolgálod. – A magas férfi szeme megcsillant, és Vaelin felismerte benne a reménykedést. – A Tűzkirálynőt.

– A királynő nem szereti, ha így nevezik. – Vaelin szertartásosan meghajolt. – Vaelin Al Sorna, az Északi Végek várura Lyrna Al Nieren királynő kegyelméből, szolgálatodra. És te ki vagy?

A magas férfi eddig csak reménykedett, ám most a szemében a felismerés szikrája is megcsillant.

– Alum Vi Moreska – felelte, és az alkarja izmai kidülledtek, miközben tovább feszítette a láncot. Resk végső, gurgulázó hörgést hallatott, és egész testében elernyedtt, majd minden fény kihunytt düledtt szemében.

– Menedékért folyamodom – mondta Alum Vi Moreska, és csuklójának szakavatott mozdulatával leoldozta a láncot Resk hullájáról. – Magamnak és az embereimnek.

Vaelin a tárna felé intett.

– Többen is vagytok odabent?

– Sokan. – A férfi ismét Vaelin szemébe nézett, és súlyos, szégyenkező sóhajt hallatott, miközben fél térdre ereszkedett. – A moreska törzs nevében hűséget esküszöm a Nagy Királynőnek abban a reményben, hogy kiterjeszti ránk híres kegyelmének és együttérzésének áldását.